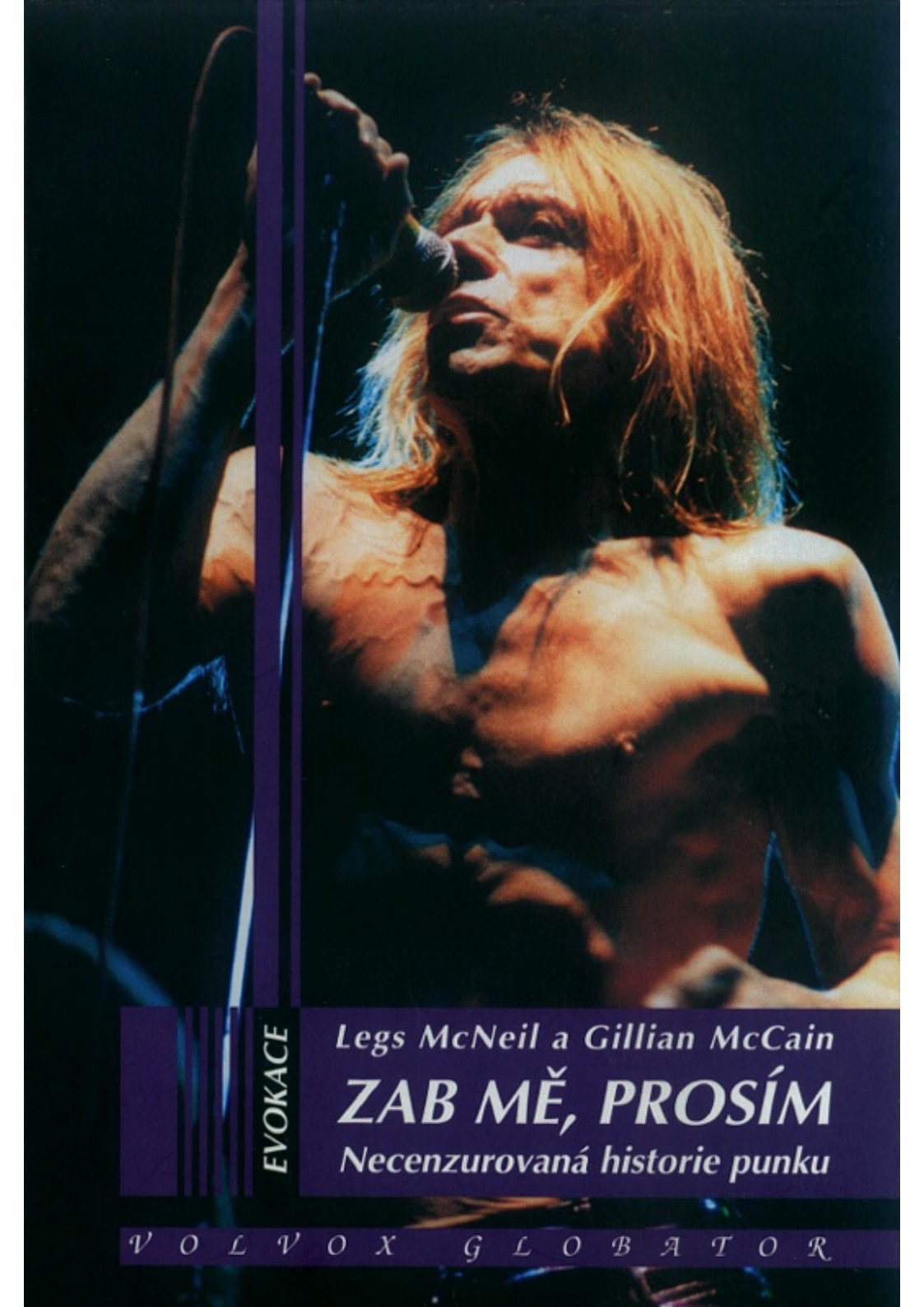

EVOKACE

Legs McNeil a Gillian McCain

ZAB MĚ, PROSÍM

Necenzurovaná historie punku

V O L V O X   G L O B A T O R

EVOKACE

Legs McNeil a Gillian McCain

ZAB MĚ, PROSÍM

Necenzurovaná historie punku

V O L V O X   G L O B A T O R

ZAB MĚ, PROSÍM

Legs McNeil, Gillian McCain

Please Kill Me

Přeložil Alexandr Neuman

Copyright © Legs McNeil and Gillian McCain, 1996

Translation © Alexandr Neuman, 1999

ISBN 978-80-7207-975-9

Z anglického originálu Please kill me
vydaného nakladatelstvím Grove Press, New York 1996,
přeložil Alexandr Neuman

Foto na obálce Daniel Vojtíšek

Redakce Jaroslav Riedel

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 17, 130 00 Praha 3

www.volvox.cz

jako 7. svazek edice Evokace

celkově jako 421. publikaci

Elektronickou knihu připravil PureHTML.cz

Vydání první

Praha 1999

Adresa knihkupectví VOLVOX GLOBATOR:

Štítného 16, 130 00 Praha 3

VŠECHNY TY VČEREJŠÍ VEČÍRKY 1965–1968

Lou Reed: Jsem doma úplně sám. Nemám si s kým povídat. Přijed', ať můžu mluvit aspoň s tebou...

To už je let, co jsme spolu hrávali. V bytě za třicet dolarů na měsíc a fakt jsme neměli ani floka. Celej den a celou noc jsme jedli jen ovesnou kaši, dávali jsme krev a podobný věci. Taky jsme pózovali pro ty pětákový bulvární týdeníky. Vyfotili mě, a když moje fotka vyšla, stálo pod ní, že jsem maniakální sexuální vrah, kterej zabil čtrnáct dětí, natočil to na video a přehrával to o půlnoci někde ve stodole v Kansasu. Když vyšla fotka Johna Calea, napsali k ní, že se říká, že zabil svého milence, protože si chtěl vzít Johnovu sestru a John nestál o to, aby si jeho sestra vzala teplouše.

Sterling Morrison: Rodiče Lou Reeda těžce nesli to, že Lou dělal muziku a potloukal se s pobudama. Měl jsem z Louovejch rodičů vždycky vítr – setkával jsem se s nima pokaždý ze stejného důvodu. Snažili se v jednom kuse odchytit Loua a nechat ho zavřít do cvokárny. Furt to nad náma viselo. Pokaždý, když Lou dostal žloutenku, jeho rodiče šli po něm a chtěli ho dostat pod zámek.

John Cale: To je pravej zdroj těch nejlepších věcí od Loua. Jeho matka byla něco jako vysloužilá královna krásy a jeho otec byl, myslím, bohatej bankovní úředník. Každopádně ho jako malý dítě šoupli do ústavu, kde ho léčili elektrošokama. Když byl na universitě v Syrakusách, dostal na výběr, jestli chce dělat sport nebo jít na vojenskej záložní výcvik. Řekl, že v tělocvičně by si zlomil vaz. Ve vojenský přípravce se pokusil zabít instruktora. Pak rozbil pěstí okno nebo tak něco a poslali ho do toho cvokhausu. Nevím přesně, jak to bylo. Lou to vypráví pokaždý trochu jinak.

Lou Reed: Strčili mi něco do krku, abych si nespokl jazyk, a na hlavu mi dali elektrody.

To byla tenkrát v rocklandským okrese doporučená léčba homosexuálních tendencí. Výsledek je, že přijdete o paměť a jste jen tělo bez duše. Nemůžete číst knihu, protože když se dostanete na sedmnáctou stránku, musíte se zase vrátit na začátek.

John Cale: V roce 1965 už měl napsanej „Heroin“ a „Čekám na svého chláпка“. Prvně jsem ho potkal na mejdanu, kde hrál své skladby na akustickou kytaru. Nevěnoval jsem mu vůbec pozornost, protože na folkovou hudbu kašlu. Joan Baezovou a Dylana jsem nenáviděl – každá písnička byla zkurvená otázka! Ale Lou mi furt cpal ty své texty. Přečetl jsem je a byly o něčem jiným, než o čem zpívala Baezová a ty další.

V té době jsem hrál s La Monte Youngem v kapele Dream Syndicate a koncept té hudby byl držet tóny třeba dvě hodiny v kuse.

Billy Name: La Monte Young byl nejlepší drogová spojka v celým New Yorku. Měl nejlepší zboží – fakt nejlepší! Skvělý velký tablety LSD, opium, a taky trávu.

Když jste přišli do bytu La Monte Younga a Marian, ztvrdli jste tam minimálně na sedm hodin – mohli jste skončit taky tak za dva, tři dny. Vypadalo to tam hodně jako v Turecku. Takovej ten bejvák, kde je všechno na podlaze, všude visej korále, hašiš je skvělejš a z ulice přicházej lidi a šoupou to do sebe – a do toho všeho ta monotónní, táhlá muzika.

La Monte si celou tuhle věc pěstoval, aby mohl pořádat performance, který trvaly celý dny, a aby měl kam zvat lidi, aby s ním hráli ty dlouhý tóny. Spočívalo to v držení jediný noty po celou věčnost. Lidi přicházeli a dostávali nabídku k tomuhle hraní. V té době tam přišel i John Cale.

La Monte Young: Byl jsem – abych tak řekl – miláček avantgardy. Yoko Ono mi pořád opakovala: „Kdybych tak mohla

bejt slavná jako ty.“

Tak jsem ji sbalil a dělal jsem muziku na pokračování v jejím bytě. Na první plakát jsem dal varování: SMYSLEM TÉHLE HUDBY NENÍ ZÁBAVA. Byl jsem jedním z prvních muzikantů, který zničili na pódiu svůj nástroj. Při vystoupení v YMHA jsem zapálil housle a lidi křičeli věci jako „Upalte skladatele!“

John Cale začal hrát s mou kapelou Dream Syndicate, která zkoušela doslova sedm dní v týdnu, šest hodin denně. John hrál specifické vysoké dlouhé tóny na violu – až do roku 1965, kdy začal zkoušet s Velvet Underground.

John Cale: Když mi Lou poprvé hrál „Heroin“, úplně mě to uzemnilo. Slova i hudba byly totálně drsný a zničující. A co víc, Louovy písně dokonale zapadaly do mého chápání hudby. V Louových skladbách šlo o tu záležitost se smrtí. Velmi silně se ztotožňoval s postavama, který zobrazoval. Bylo to jak písně podle Stanislavského.

Al Aronowitz: Umožnil jsem Velvet Underground jejich první kšeft. Nechal jsem je předskakovat na jednom koncertě na Summit High School v New Jersey a oni začali tím, že mi ukradli kapesní nahrávací magnetofon. Byli to jen feťáci, zloději a děvky prodejny. Většina muzikantů té doby přicházela s vysokými ideály, ale Velveti byli jen pytle plný sraček. Byli to obyčejný prostituti.

A jejich muzika byla nesrozumitelná. Na to se vždycky ptal Albert Grossman, manažer Boba Dylana – je ta hudba srozumitelná? Muzika Velvetů teda rozhodně nebyla.

Ale já jsem se obětoval. Pozval jsem je do Café Bizarre a řekl jsem jim: „Tady makejte, vychovejte si posluchače a sehrajte se.“

Ed Sanders: Nikomu se do Café Bizarre nechtělo, protože tam měli ty pitomý drinky – pět kopečků zmrzliny a kokosovej šampus. Byl to podnik pro turisty. Ale Barbara Rubin do nás pořád hučela: „Tuhle kapelu musíte slyšet!“

Paul Morrissey: Andy Warhol neměl zájem dostat se do toho

rockovýho kolotoče. Já si tak chtěl vydělat prachy. Andy o tom nechtěl ani slyšet, v životě by ho to nenapadlo. Dokonce i potom, co jsem to už měl promyšlený, jsem ho k tomu musel dokopat. Je mi jasné, že si chcete myslet, že ANDY chtěl dělat tohle a ANDY chtěl dělat támhleto, že všechno vycházelo z něj. Kdybyste ale věděli, jak to doopravdy chodilo ve Factory, pochopili byste, že Andy nedělal nic a očekával ode všech, že pro něj udělají první poslední.

Takže někdo chtěl třeba zaplatit Andymu za to, že zajde do nočního klubu Queensu, a on si chtěl ty peníze vzít. „Je to nesmysl, ale jsou to prachy.“

Řekl jsem mu: „Mám bezva nápad. Zajdem do toho klubu v Queensu, vezmeme ty prachy. Ale hlavní důvod, že tam půjdeme, je, že se staneme manažerama tý kapely, co tam hraje.“

Myslel jsem, že bysme mohli pořádně vydělat jako manažeři rokenrolový kapely, když se její jméno dostane do novin. To byla jediná věc, na kterou byl Andy dobřej – dostat jméno do novin.

Potom se stalo, že Barbara Rubin požádala Gerarda Malangu, jestli by nezašel do Café Bizarre udělat pár fotek týhle kapely – Velvet Underground. Ve West Village byla celá spousta beatnických kavárniček, kterým nešly kšefty a tak se zkoušely přenačít z beatníků a folkovýho zpívání na něco jako rokenrol.

Šel jsem teda do Café Bizarre. Řekl bych, že to byl jejich první koncert. Měli tam elektrickou violu a tím se, myslím, odlišovali nejvíc. Měli taky totálně androgynního bubeníka. Nedalo se prostě vůbec uhádnout, jestli Maureen Tucker je kluk nebo holka. Tímhle vším si zvyšovali atraktivnost.

John Cale, hráč na violu, vypadal ve svém účesu jak Richard III. a kolem krku měl velký náhrdelník z bižuterie. Těžko tomu uvěřit, ale na tu dobu to byl docela odvaz.

Rosebud: Když Andy Warhol vplul se svou suitou do Café Bizarre, bylo poznat, že byl okamžitě jako hypnotizovanej. Vizualní působivost byla to nejdůležitější a Velvet Underground jí měli

vrchovatě. Nemohla jsem uvěřit, že všichni ti turisté tam dřepí, srkají své bubliny a poslouchají Velvet Underground, jak hrajou a zpívají o heroinu a sadomasochismu. Vsadím se, že ctěné obecenstvo nic netušilo, protože texty byly v podstatě nesrozumitelný. Ale já jsem si říkala: „Páni, to je skvělý!“

Lou Reed: Hudba nezní nikdy dost nahlas. Člověk by měl vrazit hlavu do reprobedny. Hlasitěji, hlasitěji, hlasitěji. Do toho, Franku, do toho. To je ono. Jeď, jeď.

Paul Morrissey: Bylo mi jasné, že tohle je ta pravá kapela. Mluvil jsem s nima hned ten večer a povídám: „Máte manažera?“ A mazanej malej Lou Reed mi říká: „No, ehm, tak trochu, možná, ehm, ne úplně, ale, ehm, ano, ne.“ Rozumíte, obě odpovědi najednou.

Řekl jsem: „Heleďte, hledám někoho, komu bych dělal manažera a komu bych produkoval pár alb. Budete mít pravidelný kšefty v nočním klubu a vaším manažerem bude oficiálně Andy Warhol.“

„Nemáme aparaturu,“ oni na to.

Říkám jim tedy, že jim nějakou seženem.

A oni povídají: „No, to by bylo fajn, ale my nemáme kde bydlet...“

Odpověděl jsem jim teda: „Fajn, jo, dobrý. Přijdeme zítra a promluvíme si o tom.“

Andymu jsem řekl, že jsem našel kapelu, který budeme dělat manažery.

A Andy spustil: „Ach jóó-áá-úú óóóúúúúúúúúú!“

Měl vždycky hrůzu cokoli dělat, ale jakmile vycítil, že někdo si je jistej tím, co dělá, a obzvlášť v mém případě, jenom hlesl: „Ach, ach, ach, ach, ach... tak jo.“

Sterling Morrison: Vůbec jsem se nesnažil na Andyho Warhola nějak zapůsobit. Co mi po něm bylo? Byl to jen někdo z té umělecký partičky, kdo se zajímal o naši hudbu do té míry, aby přišel a poslouchal ji – ale nebylo to, jako kdyby přišel nějaký

velkej producent z gramofonového průmyslu. Byl to jen umělec, o kterým jsem málo věděl – jen ty notorický věci. Mě v té době nezajímal nějaký pop art, ale spíš vlámský malíři. Myslím, že mě v té době brali předchůdci Rafaela, kterej byl velmi pravděpodobně průkopníkem popu.

Al Aronowitz: Dostal jsem Velvet Underground do Café Bizarre a pak už jsem je jen viděl, jak odcházejí s Andy Warholem. Nikdy mi neřekli ani popel, Warhol taky nikdy neřekl ani slovo. Bylo to totálně neetické, vlastně jsou na to i zákony.

Byla to dohoda na dobrý slovo, ale co je dobrý slovo pro Lou Reedu – byl to jen oportunistickej zrasenej feťák. Kdybych měl s Velvetama podepsanou smlouvu, mohl bych Warhola pěkně oholit.

Lou Reed: Andy Warhol mi řekl, že to, co děláme v muzice, dělá on při malování, filmování a psaní – tzn. snaží se jít na dřev. Podle mého nikdo v hudbě nedělal nic, co by se jen vzdáleně podobalo skutečnému životu, jenom my. Dělalí jsme určitou věc, která byla hodně, hodně opravdová. Nebyl to podfuk, ani lež v jakýmkoli ohledu. Byl to taky jedinej způsob, jak jsme s ním mohli pracovat. Úplně první věc, kterou jsem si na Andym oblíbil, byla, že byl totálně opravdovej.

Paul Morrissey: První věc, co jsem o Velvet Underground pochopil, byla, že nemaj žádnýho zpěváka, protože Lou se v té roli cítil hodně nepohodlně. Řekl bych, že se do toho nutil, protože byl děsně ambiciózní, ale neměl to v krvi. A tak povídám Andymu: „Potřebujou zpěváka. Vzpomínáš si na tu holku, co tu tuhle byla? Nico? Nechala tu singl, tu prima muziku, co dělala v Londýně s Andrewem Loogem Oldhamem.“

Gerard Malanga: Nico se na mě s Andym pověsila, když jsme byli v Paříži. Dal jsem si dvě a dvě dohromady a bylo mi jasné, že Nico spala s Dylanem. Bylo to evidentní. Dostala od Boba píseň I'll Keep It With Mine. Takže on pravděpodobně dostal něco výměnou, quid pro quo.

Ale Nico byla pěkně nezávislá. Nebyla to taková ta typická hollywoodská hvězdička. Měla osobitej životopis – Brian Jones, Bob Dylan, hrála ve Felliniho Sladkém životě a byla matkou Ariho, nemanželskýho syna Alaina Delona. Jó, Nico už měla propracovanej životní styl, když jsme ji potkali.

Nico: V Paříži byla Edie Sedgwicková příliš zaujatá svou rtěnkou na to, aby mě poslouchala, ale Gerard Malanga mi vyprávěl o tom studiu, ve kterým pracovali v New Yorku. Jmenovalo se Factory. Gerard mi řekl, že by bylo fajn, kdybych se tam stavila, až budu zase v New Yorku, ale Edie do toho vstoupila s nějakou uhozenou poznámkou o barvě mejch vlasů. Andyho ale zaujalo, že jsem byla u filmu a že jsem dělala s Rolling Stones.

Billy Name: Nico nás všechny ve Factory okouzila. Byla naprosto fascinující stvoření, totálně neokázalá, opravdová a naprosto magicky kontrolovala situaci. Neměla na sobě žádný ty hipísácký kytky. Nosila černej nebo bílej kalhotovej kostým – byla to skutečná nordická krasavice. Byla fakt něco, věřte mi, takže jsme okamžitě chtěli, aby hrála v tom našem kuse. Chtěli jsme jí dát hlavní roli v tom, co jsme právě natáčeli. A protože byla zpěvačka, Paul Morrisey chtěl, aby zpívala s Velvetama – což samozřejmě bylo to úplně nejhorší, co se mohli dozvědět v týhle fázi svýho vývoje.

Paul Morrisey: Nico byla neuvěřitelná. Měla stravující charisma. Byla zajímavá. Byla zvláštní. Měla ten úžasnej hlubokej hlas. Vypadala báječně. Byla vysoká. Byla osobnost.

Řekl jsem: „Je krásná a hledá práci. Bude v kapele, protože Velveti potřebujou někoho, kdo umí zpívat a a kdo přitáhne pozornost, když stojí za mikrofonem. Takže bude zpívat a Velveti si můžou dál dělat to svý.“

Al Aronowitz: Nico mě využívala, tahala mě za pytlíka, protože jsem každýho znal a ke každému jsem se dostal. Chci říct, že mi tenkrát kdekdo lez do zadku a Nico se furt motala kolem, slibovala

mi tu svou buchtu a nikdy nic nebylo.

Byl jsem úplně vylízanej. Všichni píchali a já jsem byl věrněj svý manželce. Nico mi řekla: „Pojď, vyjedem si.“ A tak jsme jeli k Delawarskejm vodopádům a ona měla sebou lahvičku s LSD, co propašovala ze Švýcarska, a furt ji olizovala a cpala to do sebe. Dala mi taky trochu a pořádně jsme se zhučeli a pak chtěla ject do motelu. „Jasně,“ povídám.

Když ženská řekne: „Zastavíme v motelu“, co to znamená pro chlapa? Ale já jsem pro ni byl vzduch – nechápu, proč chtěla do motelu. Proleželi jsme noc vedle sebe pod prostěradlem, ale nic nebylo, protože mi vyprávěla, že má ráda polomrtvý milence – jako je třeba Lou Reed. Každěj si s Nico zapíchal, jen já ne, chachachá. Bob Dylan neměl s Nico poměr, bylo to jen jedno píchání. Všichni si totiž užili jen jedno jediný píchání. Bylo jim to buřt, chtěli se jí zbavit, chtěli, aby je neotravovala.

Přivedl jsem Nico na Velvet Underground – neměla žádněj vkus a okamžitě se zabouchla do Lou Reeda – chtěla se totiž sama stát popovou hvězdou.

A pak začala Nico chodit s Warholem, kterej byl šéfem toho obludária. To je přesnej název toho, co to bylo – obludárium – věc, která přitahuje každýho. Placatili se v tom místě jménem Factory a vypadalo to jako promítání diapozitivů – „Vstupte a koukněte se na zrůdy!“ A všichni ti pracháči ze bohatý čtvrti tam chodili a zírali.

Mě ale celá ta záležitost s Factory nebavila, protože se mi ty arogantní zrůdy hnusily. Jejich namyšlenost a podfuky, ješitnej způsob, jakým si vykračovali. Všechno to byla jen póza. Nico se stala jednou z nich – ale zvládla to, protože byla tak krásná. Je to podobný, jako když mně lidi odpustí spoustu věcí, protože umím psát.

Paul Morrisey: Lou Reed se samozřejmě málem udusil, když jsem řekl, že potřebujeme do kapely zpěvačku, abychom si zajistili větší publicitu. Neřekl jsem, že to má být někdo s nějakým

specifickým talentem, ale právě to jsem měl na mysli. Lou se stavěl k Nico velmi odmítavě, ale myslím, že to byl John Cale, kdo ho přiměl akceptovat to jako součást smlouvy. A Nico se na Loua pověsila, protože doufala, že pro ni taky napíše píseň. Nikdy to ale neudělal. Dal jí dva, tři menší kousky a nenechal ji dělat nic jiného.

John Cale: Lou byl v té době hodně sebestřednej a homosexuálně naladěnej. Říkali jsme mu Lulu a já byl Black Jack. Lou chtěl bejt teploušská děvka a furt se do někoho zvostra navážel. Vždycky se držel party a Factory byla pořád plná buziků, s kterejma to šlo roztočit. Ale Lou byl konsternovanej z Andyho a Nico. Andy ho pěkně děsil, protože Lou nechápal, jak může někdo tak přetékat dobrotou a zároveň bejt tak zlomyslnej – přesně tím stejným transvestitským způsobem jako Lou, s tím překypujícím teploušským humorem.

Lou se pokoušel s ním soutěžit. Naneštěstí pro něj to Nico uměla daleko líp – Nico a Andy na to šli jinak – a pokaždý znovu Loua dostali. Andy k nám byl pokaždý neuvěřitelně pozornej. Lou to nikdy úplně nepochopil – nemohl vydejchat tu Andyho přátelskost.

A co hůř, když Lou řekl něco hnusnýho, Andy řekl věc ještě hnusnější – a elegantnějc. To Loua nadzvedlo. Nico na něj působila stejně. Říkala věci tak, že Lou na ně nemohl odpovědět. Jasně, Lou a Nico spolu měli určitěj druh milostnýho vztahu, zároveň dokonalej i nesnesitelnej. V té době pro ni Lou napsal takový psychedelický milostný písnež jako „I’ll Be Your Mirror“ a „Femme Fatale“.

Když se ten vztah rozpadl, Nico nám natvrdo ukázala, co to je bejt mistryně zničujícího kameňáku. Pamatuju si, jak jsme se jednou ráno sešli ve Factory na zkoušce. Nico přišla pozdě, jak bylo jejím zvykem. Lou jí dost chladně řekl ahoj.

Nico tam jen tak stála. Bylo vidět, jak čeká s odpovědí, jak si dává na čas. Pak najednou, zčista jasna, vypálila: „Už se dál nehodlám milovat s Židama.“

Nico: Lou rád ženský manipuloval, znáte to, líbilo se mu je programovat. Se mnou chtěl dělat to samý. Řekl mi to. Toužil mě komputerizovat.

Danny Fields: Každý každýho miloval. Byli jsme všichni děti a vypadalo to tam jak na gymplu. Jako když mi bylo šestnáct. Tenhle měl tuhle rád tenhle tejden, tamten tuhle tenhle tejden rád neměl, ale miloval támhletoho. A byly tam všechny ty různý trojúhelníky. Chci říct, že to nikdo nebral moc vážně. Byli jsme zkrátka lidi, který se pozděj stali dost slavný, protože byli tak děsně sexy a nádherný, ale o tom jsme v tu chvíli neměli ani páru. Pořád jsme se jen zamilovávali a odmilovávali – kdo se v tom kčertu měl vyznat?

A každý se samozřejmě zamilovával a rozcházel s Andym a Andy byl zamilovanej a rozešlej se všema okolo. Ale ty, kdo byli nejvíc „zamilovaný“, byli myslím ti, kdo nejmíň píchali – jako třeba Andy. Chci říct, že lidi, který prokazatelně byli s Andym v posteli, byste spočítali na prstech jedný ruky. Lidí, který opravdu spali s Edie, Louem nebo Nico bylo fakt málo, strašně málo. Vlastně toho sexu zas tolik nebylo, šlo spíš o ty mejdany. Sex byl moc komplikovanej. A je pořád.

Jonas Mekas: Andy Warhol a Factory pro mě v šedesátech letech byli něco jako Sigmund Freud. Andy byl Freud. Byl psychoanalytik. Byl tam velkej gauč a Factory a Andy. Nic neříkal, mohli jste na něj vyblít cokoli, naházet to na něj, vyprázdnit se, předat mu to a on nikdy nezklamal. Byl vám otcem, matkou, bratrem, vším dohromady. To je důvod, proč se všichni v jeho okolí cítili tak báječně – mohli hrát v těch filmech, mohli si dělat, co je napadlo, protože jim nehrozil žádný nesouhlas. V tom byl Andy geniální. Andy miloval slavný hvězdy a tak aby potěšil všechny ty zoufalý smutný duše, co se motaly po Factory, říkal jim „Superstars“.

Sterling Morrison: Někdo řekl: „Budeme hrát na psychiatrický konferenci.“ A já na to: „Lepší nápad nemáš?“

Maureen Tuckerová: Nechápu, proč nás požádali, abychom tam hráli – dvě stě psychiatrů a my, ulítlouši z Factory. Když bylo po všem, lidi jako Gerard a Barbara Rubin prostě pokračovali dál s těma svejma magnetákama a kamerama, chodili mezi stolama a dávali jim ujetý otázky. Ty lidi totálně zkoprněli. Pohodlně jsem se posadila a ptám se: „Co tady kčertu děláme?“ A pak jsem si všimla, že ti léčitelé duší mají pocit, že by si asi měli dělat poznámky, nebo co.

Billy Name: Konference začala přátelsky. Jak psychiatři přijížděli, promíchávali jsme se s nima a vypadalo to spíš, jako že teta Edie Sedgwickové pořádá velkou párty. Mluvili jsme s úplně každým, ale ne jako s hosty, spíš jako kdyby všichni byli Ediini příbuzní. Vyprávěl jsem pár z nich, že jsem jako puberták četl Otto Ranka a taky jsem jim řekl: „Jo, a když Rollo May přednášel na New School, tak jsem tam párkrát zašel, abych byl v obraze...“

Velveti uprostřed toho všeho ladili a pak spustili své vystoupení. Zapadlo to do celkový atmosféry, bylo to takový ozvláštnění v rámci celého večera.

V novinách o tom psali jako o ironicky míněný konfrontaci, což vůbec nebyla pravda. Nechtěli jsme nikoho šokovat. Psychiatři můžou bejt trochu prkenný, ale mají smysl pro humor a jsou inteligentní. Byla to spíš zábava než nějaká konfrontace. Barbara Rubin dělala takový ty věci, jako že jim svítila lampou do očí a strkala jim mikrofon do obličeje, takový ty konfrontační techniky, který v podstatě začal dělat Living Theatre. Připadalo mi to zastaralý. Už jsem to znal, takže mě to nijak neohromovalo.

Psychiatrická konference ale byla významná ještě jinak. Signalizovala novou éru v dějinách Factory, dobu Chelsea Girls. Dokud se neobjevili Nico a Velvet Underground, všechno se točilo kolem Andyho a Edie Sedgwickový. Jen Andy a Edie. Byli jako sví vlastní dvojníci. Jeden čas si obarvila vlasy nastříbrno a vypadali jako dvojčata. Byli jako Lucy a Desi uměleckého světa.

Jenže ta záležitost s psychiatrickou konferencí signalizovala konec vlády Edie Sedgwickové. Ten večer tančila s Velvetama na pódiu. Tancovala skvěle – Edie byla vždycky dost v pohodě.

Gerard Malanga: Hned nato Velveti hráli celý týden v Cinematheque. Jonas Mekas navrhl Andymu, že tam udělá filmovou retrospektivu. Andyho napadlo, že by to mohla bejt retrospektiva filmů Edie Sedgwickové, ale když se potom potkal s Velvetama v Café Bizarre, nabral ten nápad ještě na obrátkách.

Paul Morrissey: Ten týden v Cinematheque že měla být retrospektiva filmů s Edie Sedgwickovou? Blbost. To je absurdní. pravděpodobně jsme se pokoušeli Edie ještě nějak pomoci, udělat ještě pár záběrů, jak chodí odnikud nikam a nic nedělá.

Jonas Mekas nenabídl Cinematheque Andymu. Nabídl ji mně. Řekl: „Máš něco, co bych mohl dávat v tom sále, co jsem pronajal?“ A já povídám: „A co kdybys tam pustil nějaký filmy a my tam dali naši kapelu?“

Hodinu se promítalo a pak ještě další hodinu hráli Velvet Underground před plátnem k dalším filmům. Bylo to v pohodě. Normální práce.

Lou Reed: Andy promítal své filmy přímo na nás. Byli jsme v černém, takže film bylo vidět. Ale my jsme v černejch hadrech stejně chodili pořád.

Billy Name: Jmenovalo se to „Pařba s Andy Warholem“ a nebyl to jenom festival Warholových filmů, byl to celej happening, kde ty filmy byly jen jedna část. Snímky se promítaly na herce, který v nich hráli a teď na pódiu tančili na živou hudbu. Zrovna jsme natáčeli film o Velvet Underground a Nico, takže jsme to mohli na ně promítat, když hráli v Cinematheque.

Celá ta záležitost se jmenovala „Pařba“, protože když Andy něco dělal, všichni vždycky byli jak opařený. Andy byl přesnej protiklad avantgardních romantickejších umělců té doby.

Filmaři jako Stan Brackage a Stan Vanderbeek byli bohémští

avantgardí umělci – hrdinové, zatímco Andy nebyl dokonce ani antihrdina, Andy byl nula. Takže vždycky skřípěli zubama, když viděli, že se z Andyho stává symbol toho, co oni vybudovali. Každý byl vždycky spařenej, když jsme se někde objevili.

Všichni ostatní undergroundoví filmaři se zmítali, jak kdyby někdo skřípal křídou po tabuli – „Ale ne, jenom ne zas ten Andy Warhol!“

Nico: Mý jméno bylo až někde u dna plakátu. Brečela jsem. Andy mi řekl, ať na to kašlu, že to je jenom zkouška. Hráli i Dylanovu I'll Keep It With Mine, ale nebyla jsem schopná zpívat. Lou chtěl zpívat všechno. Musela jsem tam stát a zpívat s sebou.

Musela jsem to dělat každý večer celej tejden. Byl to ten nejuhozenější koncert, co jsem kdy dělala.

Edie Sedgwicková zkoušela taky zpívat, ale neuměla to. Už se na pódiu nikdy neukázala. Bylo to Ediino rozloučení a zároveň moje premiéra.

Billy Name: Edie nebyla spokojená s tím, jak se vyvíjí její kariéra ve spojení s Andym, a tak si začala s amfetaminem – krystalickým zázrakem. Jela v tom se mnou, s Ondine a Brigid Polková. Tahle záležitost spolehlivě zdevastuje jakoukoli kariéru. Musíte totiž trčet doma a počítat, že to vydá tak na šest hodin.

Nico: S některějma věcma se rodíte. Edie se narodila, aby umřela na svý rozkoše. Umřela by na jakýkoli drogy od kohokoli, kdo by jí je dal.

Sterling Morrison: Když jsme se dali dohromady, jeli jsme v utišujících lécích – v pilulkách typu Thorazin a všech možnejch barbiturátech. Seconal a Thorazin patřily k nejoblíbenějším. Thorazin se dal dostat od doktorů – vždycky se objevil někdo s receptem. Bylo to kvalitní, profesionální, lékařenské zboží.

Thorazin se podával nebezpečnejm psychotikům – totálně vás převálcuje. Dostaneš se do jakýhosi katatonickýho stavu, chachachá. Zapil jsem to vždycky panákem a počkal si, jestli budu

ráno ještě živej.

Ronnie Cutrone: Když jste vyšli z výtahu ve Factory, visel tam nápis od Paula Morriseyho: ABSOLUTNÍ ZÁKAZ DROG. Hned vedle si na schodech všichni vesele píchali, co šlo. Uvnitř Factory nebral drogy prakticky nikdo s výjimkou Andyho, kterej polykal Obetrol, takový ty oranžový speedový prášky. Bral si jeden denně, aby mohl malovat. Byl to workaholik. Byla to jeho soukromá věc. Všichni ostatní to do sebe cpali na schodech.

Ale jenom Methedrin. Byli jsme puristi. Jiný party braly LSD. Já jsem v té době kyselku nebral, bral jsem Methedrin, protože bylo třeba se zbavit napětí. Slovo „napětí“ mívalo pozitivní smysl – jako třeba v písničce Stevie Wondera „Uptight“ – ale pro nás znamenalo ztuhnutí a paranoii. To se léčí Methedrinem.

Ed Sanders: Znal jsem Andyho Warhola, ještě než se obklopil těma ostrejma týpkama. To byl hlavní důvod, proč jsem tam přestal chodit. Už jsem se tam necítil uvolněně. Začalo to bejt na můj vkus moc divoký. Ty lidi mi byli fakt nepříjemný. Říkali jsme jim A-hlavy, což byla zkratka pro „amfetaminový hlavy“, jakože všichni jeli ve speedu.

Vlastně jsem začal s undergroundovým filmem právě proto, že jsem chtěl dělat dokument o amfetaminovejch hlavách. Najal jsem si teda starý skladiště na Allenový ulici, koupil jsem pár gramů amfetaminu, položil to doprostřed místnosti a zboku to nasvítíl. Jediný pravidlo bylo, že můžu všechno nafilmovat, protože jsem natáčel dokument Amfetaminový hlavy. Vypustil jsem tu informaci a přišly všechny možný A-hlavy. Stříkaly na plátna barevný inkousty ze svejch kapátek a ty samý pak použili na to, aby si to šlehli. Byl by to skvělej film, ale policie zabavila veškerej filmovej materiál.

Susan Pile: Lidi dělali podivný věci, když byli na speedu. Do Max's Kansas City chodíval kluk a ten jednou přišel s rukou na pásce. Všichni se ptali, co se mu stalo.

A on povídá: „Šlehnul jsem si dávku speedu a tři dny jsem si bez

přestávky česal vlasy.“

Lou Reed: Ten starej zvuk byl zvuk alkoholu. A tuhle tradici se konečně podařilo prorazit. Muzika znamená sex, drogy a štěstí. A tohle bytí šťastnej je fórek, kterýmu muzika rozumí nejlíp. Ultrasonický zvuky na deskách, který způsobí frontální lobotomii. Podívejte, není třeba se bát. Zkuste si vzít drogy a zamilovat se do plastů. Do různých druhů plastů – do pružnýho, pevnýho, barvenýho, pestrobarevnýho, netoxickýho.

Ronnie Cutrone: Šedesátý léta mají pověst otevřený, svobodný a pohodový doby, ale pravda je, že tehdy byli všichni střízliví. Všichni byli totálně střízliví a do toho jsme přišli my – banda pošuků. Měli jsme dlouhý vlasy a honili nás za to po ulici. Lidi byli schopný vás pronásledovat deset bloků a křičet: „Beatlesáku!“ Byli z toho úplně v prdeli – taková je realita šedesátek let. Nikdo nenosil dlouhý vlasy – jinak jste byli zkurvenej ulítlouš, teplajzník, nebyli jste jako zbytek světa.

Co se mě týče, mě vždycky přitahovala temná stránka života. Lou a Billy Name chodili do toho vazelínovýho baru u Erniero – na pultu byly džbery s vazelínou a vzadu byla místnost, kde mohli chlapíci píchat jeden druhýho. Nebyl jsem teplej, ale sex mě hodně bral a když je vám tak třináct, čtrnáct, moc se toho od ženských nenadějete. Tak jsem si řekl: „Páni, nebylo by skvělý bejt homouš?“

Zkusil jsem to, ale totálně jsem selhal. Pamatuju si, jak jsem kouřil jednoho chlápka a on povídá: „Hele, ty na to moc nejseš.“ A já no to: „Jo, jasně, promiň, kámo.“

Lou Reed: Zlato, já kouřím ptáky. A ty?

Billy Name: Lou, Mary Woronov a já jsme chodívali do Max's Kansas City a taky do těch teploušskejch tanečních klubů ve Village, jako byl třeba Stonewall. Zavírali ve čtyři ráno a my s Louem jsme byli vždycky ještě pěkně rozjetý na Methedrinu a měli jsme chuť ještě něco podniknout. A tak jsme chodili do těch podniků, kde se i po zavíračce dá dál tancovat. Když se rozednilo,